

MOJ SVETI GREH

KNJIGA PRVA

LJUBIMKA

Poglavlje 1

Ela

Elu Šnajder je neko pratio.

Nije to znala dok je iz Beograda vijugala serpentinama Tare, sve dublje prema Zaovinama, u srce šume. Uostalom, ko bi pošao za njom? I zašto? Niko kod kuće nije znao zašto je otišla i niko – ama baš niko – nije znao kuda se uputila. Držala je pogled prikovan za put i nijednom nije pomislila da pogleda u retrovizor.

Ipak, neka neodređena nelagoda, hladna i tiha jeza, nečujno joj se ušunjala u misli i tu se, bez pitanja, ugnezдила. Nije to bio strah od konkretne pretnje, već onaj atavistički oprez koji se budi kad smo predugo sami. Sunce, koje je već tonulo ka zapadu, jurilo je za njenim kolima dok je hitala uskim drumom pod teškim svodovima stoletnih borova. Mrak. Svetlo. Tama. Bljesak.

Taj ples na vetrobranskom staklu poigravao joj se s čulima. Kao da su izdužene senke pored puta oživele, pružajući svoje krake u nameri da je uhvate, obmotaju se oko točkova i zadrže je za sebe, zarobljenu u tom zelenom lavirintu. Nervozno je progutala knedlu, jače stisnula volan dok su joj zglobovi beleli i nagazila gas, bežeći od sopstvene uobrazilje sve dublje u šumu, tamo gde civilizacija gubi bitku s divljinom.

Konačno je stigla do kraja puta i ugledala malu kolibu pokrivenu šindrom, skrivenu među borovima i jelama, tik uz jezero. Kamena

kućica na dva sprata delovala je kao izgnanik iz bajke. U njoj bi mogao da živi neki dobrodušni drvoseča – onaj koji bi spasao devojčicu iz vučjih čeljusti. Ako je koliba deo bajke, ko je onda ona? Drvoseča? Devojčica?

Ili vuk?

Pokupila je svoje stvari iz kola i odlučno zakoračila ka kolibi. Vlasnik ju je upozorio da na vratima nema brave, ali joj je obećao da će biti bezbedna. Ovaj deo šume nalazio se na privatnom posedu. Niko je neće uznemiravati. Apsolutno niko.

Bršljan je prekrivao kolibu od temelja do odžaka. Kada je prešla prag, osetila se kao da je zakoračila četiri stotine godina u prošlost. Razgledajući unutrašnjost, skovala je plan za taj dan. Naložiće vatru u onom velikom sivom kamenom ognjištu. Piće čaj iz crvenkastih zemljanih šolja. Spavaće pod teškim čaršavima u rustičnom krevetu sa stubovima od grubo tesanog drveta. U neko drugo vreme i pod drugačijim okolnostima, ovde bi mogla da uživa. Ali tuga joj je razdirala srce, a pred njom je ležao težak zadatak.

I nije u Elinoj prirodi da se raduje tome što će spavati sama.

Popela se uz škripave drvene stepenice koje su bolno ječale pod svakim njenim korakom, noseći prtljag kao da na ramenima tegli sav teret sveta. Ušla je u jedinu spavaću sobu, gde je vazduh mirisao na ustajalost i smolu, i spustila torbe. Noge su joj klecnule, pa se spustila na grubi pod pored manjeg od svoja dva kofera – onog koji je tokom čitave vožnje držala na oku.

Prstima je napipala hladni metalni jezičak. Zvuk otvaranja raj-sferšlusa bio je oštar, sekao je neprirodnu tišinu kolibe poput sečiva. Vukla ga je pažljivo, polako, neopisivo nevoljno, odlažući taj trenutak dokle god je mogla. Unutra, ušuškan u sigurnosti tamne postelje od somota, ležao je stvarni razlog njenog dolaska. Dah joj je zastao u grlu dok je iz mekog ležišta izvlačila tešku srebrnu kutiju veličine molitvenika. Metal je bio leden na dodir, ali je žario njene

dlanove dok ju je stezala, nemoćna da umiri sitnu drhtavicu koja joj je odjednom obuzela ruke i prostrujala čitavim telom.

Kao što je vlasnik kolibe i obećao, pronašla je kaldrmisanu stazu koja je vodila do obale jezera. Miris smole i borovine okruživao ju je dok je koraćala stazom. Bio je april, ali miris ju je podsećao na Božić... Neka tiha muzika na klaviru, crvene i zelene sveće, srebrne mašne, zlatni ukrasi i Božić Bata, koji se noću ušunja da svoj dobroj dečici sakrije novčiće u cipele. Dokono je poželeva da Sveti Nikola nađe za shodno da je poseti noćas. Društvo bi joj dobro došlo.

Staza se proširila i pred sobom je ugledala jezero: tamna, bistra voda, na površini srebrni tragovi gde se sunce probijalo kroz oblake. Stajala je na kamenitoj obali, tik uz vodu.

Može ona to. Danima se spremala za taj trenutak, pripremala šta će reći i kako. Biće jaka. Zbog njega, uradiće to, može ona to.

Ela je s mukom progutala knedlu i naglo udahnula.

„Gezim...” Čim je izgovorila njegovo ime, začutala je. Reči su joj zastale u grlu i gušile je kao ruka oko vrata. Okrenuvši leđa vodi, napola hodajući, napola trčeći, vratila se do kuće, stežući srebrnu kutiju na grudima. Još nije mogla da je pusti. Još nije mogla da se oprost.

Pažljivo je spustila srebrnu kutiju na tešku, potamnelu drvenu policu iznad kamina, a zatim se okrenula hitro kao da beži od sopstvenog čina. Stajala je nepomično, zureći u prazninu prostorije, gradeći nevidljivi zid između sebe i onoga što je ostavila na dasci. Ako se bude pretvarala da kutija nije tu, da ta hladna, metalna stvar ne postoji, možda će uspeti da prevari srce; možda će moći, makar na tren, da poveruje da se ništa nije dogodilo i da svet nije nepovratno promenjen.

Napolju je vetar ojaćao. Klimavi, bršljanom obrasli kapci prozora zveckali su o kamene zidove. Elektricitet joj je prelazio preko kože. Vazduh je zamirisao na ozon. Spremala se oluja.

Ela je naložila dve vatre – jednu u velikom kamenom ognjištu u dnevnoj sobi, drugu u manjem kaminu u spavaćoj. Vlasnik joj je napunio frižider i ormariće. Lep gest, ali suvišan. Već dve nedelje nije imala apetit, ali nateraće sebe da jede, makar samo da spreči glavobolje koje joj je glad izazivala.

Dan je prošao dok se zanimala sitnim poslovima. Koliba je bila čista, ali pranje sudova u velikom bakarnom kotlu i metenje drvenog poda veštičjom metlom koju je našla u ostavi davalo joj je osećaj svrhe. Radila je dok je nije savladao umor, pa je legla preko postelje i zadremala.

Ela se probudila iz nemirnog sna bez snova i pustila vodu u porcelansku kadu s lavljim nogama. Zaronila je u toplotu nadajući se da će joj se uvući u kožu i opustiti je. Ipak, kada je sat kasnije izašla, rumena i smežurane kože, i dalje se osećala stegnuto kao čvor.

Obukla jeugu belu spavaćicu s tankim bretelama. Porub joj je golicao članke dok je hodala i prelazio preko vrhova bosih stopala. Da bi skrenula misli, stala je ispred ogledala, uvrnula kosu i pričvrstila je ukosnicama, ukrotivši crne talase u nisku punđu iz koje su se izvlačili pramenovi što su joj padali niz vrat i uokvirivali lice. Kada je završila, zamalo se nasmejala prizoru. U beloju spavaćici, s diskretnom šminkom i kosom u uvojcima, ličila je na nevinu nevestu prve bračne noći. Stariju nevestu, naravno – prošlog meseca je napunila trideset šest. Ali žena u ogledalu je i dalje delovala smerno, nevino, čak i uplašeno. Misllila je da tuga postaruje ljude, ali večeras se ponovo osećala kao tinejdžerka – nemirna i u iščekivanju, čeznući za nečim što nije umela da imenuje, ali je znala da joj je potrebno. Ali šta je to bilo? Ko je to bio?

Sišla je na donji sprat i razmišljala da li da jede. Umesto sebe, nahranila je vatru. Dok je drvo pucketalo i gorelo, munja je parala nebo ispred kuhinjskog prozora. Grom je zagrmeo odmah za njom. Ela je stajala kraj prozora i gledala kako se noć cepa. Pucnji groma tresli su šumu iznova i iznova. Između tutnjave, Ela je čula drugačiji zvuk. Glasniji. Jasniji. Bliži.

Koraci po kamenu.

Kuc na vrata.

A onda tišina.

Ela se sledila. Niko nije trebalo da bude ovde. Niko osim nje. Vlasnik joj je obećao privatnost. Rekao je da je ova koliba jedina kuća kilometrima unaokolo. Posedovao je svu zemlju oko nje. Biće bezbedna. Biće sama.

Još jedno kucanje.

Vrata kolibe nisu imala bravu. Ko god da je stajao napolju, mogao je svakog časa da uđe. Već dve nedelje jedine emocije koje je osećala bile su tuga i žalost. Sada je osetila nešto drugo – strah.

Ali Gezim ju je dobro naučio, Poslanica Jevrejima 13:2: „Gostoljublja ne zaboravljajte, jer njime neki, i ne znajući, anđele ugoštiše.” A takva noć nije bila ni za anđela, ni za demona, ni za sveca, ni za grešnika.

Naglo je otvorila vrata. S druge strane praga stajao je čovek, ne anđeo.

„Utočište?”

Kiša mu je natopila tamnu kosu i slivala se niz kožnu jaknu.

„Kog đavola tražiš ovde”, upitala je prekrstivši ruke preko grudi kada je postala svesna dubokog izreza spavačice. Trebalo je da ogrne bademantil.

„Molim za utočište. Da ponovim? Utočište?”

„Jesi li me pratio”, upitala je. Sinoć su večerali u Beogradu; ni na kraj pameti joj nije bilo da će je juriti sve do Tare.

„Došao bih i ranije, ali sam promašio skretanje kod Ivice i Marice. Jedna devojka u crvenom ogrtaču mi je objasnila put i, eto, sad sam ovde, Snežana.”

„Našao si put dovde, Lovče. Naći ćeš ga i nazad”, rekla je. „Ne mogu da ti pružim utočište.”

„Zašto ne?”

„Znaš šta će se desiti ako te pustim unutra.”

„Upravo ono što oboje želimo da se desi.”

„To ne sme da se desi – ti i ja. I ne treba da ti objašnjavam zašto.”

Osmeh mu je nestao s lica.

„Potreban sam ti”, rekao je.

„Nije važno. Moram ovo da uradim sama.”

„Ne moraš sama.” Napravio je gotovo neprimetan korak napred. Vrhovi njegovih kišom natopljenih čizama boje kože dodirnuli su prag, ali ga nisu prešli. „Previše toga носиš sama.”

„Ne mogu da te pustim”, rekla je i opet osetila onu pesnicu u grlu.

„Da li bi on želeo da se sama suočiš s ovim?”

„Ne”, rekla je. „Ne bi.”

„Onda me pusti unutra.”

„To je zvučalo kao naredba. Rekla sam ti ko sam i šta sam. Znaš ko ovde izdaje naredbe.”

Već je osećala kako joj odlučnost popušta. Dvadesetpetogodišnjak, visok, preplanuo, tamne kose s blagim talasom koji je prosto mamio ženske prste da se iznova i iznova provlače kroz nju, bistrih očiju boje seladona – nasleđe od majke Persijanke – i lica koje bi neko trebalo da izvaja kako bi opstalo i nakon što se oboje pretvore u prah... Kako je mogla da ga odbije? Kako bi iko mogao?

„Onda mi naredi da uđem”, rekao je.

Zatvorila je oči i uhvatila se za vrata da se pribere. Ovo je pogrešno. Znala je to. Pre nego što ga je i videla zaklela se da ovo neće uraditi nikad, ne s njim. Ali onda ga je upoznala. A sada, posle svega što se dogodilo i tuge koja je pretila da je proguta, ko bi je mogao kriviti ako utehu potraži baš u njemu? Jedan čovek bi joj zamerio. Ali da li je to bilo dovoljno da je zaustavi?

„Naredi mi da uđem”, ponovio je, a Ela je otvorila oči. „Molim te.”

Nikada nije mogla da odoli lepom muškarcu koji preklinje.

„Uđi, Nikola”, rekla je Filipovom sinu. „To je naređenje.”

Poglavlje 2

Ela

Zatvorila je vrata za Nikolom i odvukla ga do kamina. Pomogla mu je da skine jaknu i blatnjave čizme. Izubijane, sa skorelim blatom, nimalo nisu ličile na Filipove uglačane jahaće čizme. Ovo su bile radničke cipele, s čeličnim vrhom, potpuno praktične.

„Da li uopšte želim da znam kako si me našao”, upitala je dok je čistila blato s Nikolinih cipela i ostavljala ih da se suše pored vatre.

„Pratio sam trag mrvica koji si ostavila.”

„Mrvica?”

„Možda si slučajno ostavila otvorenu torbu u restoranu, a ja sam možda slučajno video adresu na tvojoj potvrdi o rezervaciji.”

„To što sam ostavila torbu otvorenu jeste bilo slučajno”, rekla je.

„To što sam ja našao adresu možda i nije bilo.” Skinuo je čarape i provukao prste kroz kosu istresavši kišu iz nje.

„Kakav otac, takav sin.” Uzdahnula je. „Prepreden si kao i Filip.”

„Jesi li ljuta?”

„Ne, nisam ljuta.” Podigla je ruku ka čelu i protrljala ga, pokušavajući da otera glavobolju što je vrebala iz senke. Nikola joj je spustio ruku i zabrinuto je pogledao.

„Trebali ti hrana? Vino”, upitala je pre nego što je stigao da je pita kako je – pitanje na koje nije želela da odgovori. „Ili si doneo svoje?”

„Imam u kolima bocu ili dve 'rozanele’.”

„Neću te terati da po ovom nevremenu izlaziš po njih”, rekla je, osluškujući kako napolju oluja i dalje divlja.

„Kasnije ću. Prvo ono najvažnije.” Nikola ju je uhvatio za zglob i privukao je bliže.

„Nikola...”

„Nemoj”, rekao je. „Ne opiri se. Pusti me da ti pomognem.”

Ela je uzdahnula i prepustila mu se – spustila je glavu na njegova prsa i dozvolila da joj razveže čvor napetosti u vratu. Kada su se upoznali, bila je sa Zoranom, a Nikola – odsad Nikola, nikad više Niko, osim kad ga je majka tako zvala – bio je tada krajnje pristojan, ukazujući sve dužno poštovanje njenom uredniku, prijatelju i povremenom ljubavniku. Ali kada ga je ponovo posetila mesec dana kasnije, Nikola se nije nimalo trudio da sakrije svoje oduševljenje što je ima samo za sebe. Imao je jedva dvadeset pet godina. Lep, zgodan, mlad, od oca Francuza i majke Persijanke – šta bi ga moglo navesti da poželi nju, ženu gotovo dvanaest godina stariju, s predugom istorijom spavanja s čovekom za koga je naknadno saznao da mu je biološki otac? Odgovor je dobila za vreme jedne šetnje. Presrele su ih dve žene – majka i ćerka. Majka od četrdesetak, ćerka Nikolinih godina, obe klasične lepotice, lepo odevene. Nikola na ćerku ni za tren nije bacio pogled, ali je majci uzvratio osmeh toliko zavodljiv, toliko bezobziran, da bi se i Filip ponosio. Filipov sin je bio zainteresovan isključivo za starije žene.

Pa... baš lepo.

„Boli te”, rekao je. „Osećam to kroz celo tvoje telo.”

„Znaš da volim bol”, podsetila ga je.

„Ovakav bol niko ne voli. Znao bih.”

Spustila je pogled sa saosećanjem. Čovek koji je Nikolu odgajao kao sina umro je pre pet meseci. Samo mesec dana potom, Ela mu je rekla da ima još jednog oca, što je pokidalo konce na njegovoj još uvek svežoj rani. Ako je iko razumeo bol koji je ona sada osećala, bio je to Nikola.

„Pusti me da ti olakšam večeras.”

„Kako?”, pogleda ga. „Možeš li vratiti ljude iz mrtvih?”

„Ne, ali mogu tebe da vratim u život.”

Umalo mu nije rekla da je arogantan kao i njegov otac, ali pre nego što je uspela da progovori, poljubio ju je.

Nervozna kao devica, usne su joj zadrhtale pod njegovim. Da je to bio bilo ko drugi, začudila bi se toj novostecenoj stidljivosti. Nikada nije bila stidljiva, nikada smerna, nikada nevina. Pa ipak, ovo je bio jedini Filipov sin i, spavajući s njim, izgubila bi nešto što joj je u životu bilo daleko vrednije od one devojačke čednosti.

„Drhtiš”, prošapta Nikola uz njene usne.

„Plašim se.”

„Plašiš se? Zašto?”

„Ne znam.”

„Tu sam”, šapnuo je. „Ne moraš da se plašiš.”

Bio je tu. Zato se i plašila. Ali strah je nije sprečio da mu uzvрати poljubac – mekan, vreo, nemiran. Ljubio ju je duž vilice do uha, ovlaš zagrizao resicu, pa usnama potražio puls na vratu, ostavivši tamo dug, lagan poljubac. Vrelina njegovih usana opekla ju je sve do kičme. Njegovi poljupci nisu bili ni bojažljivi ni užurbani. Dok ju je ljubio, mišići su joj se opuštali, koža rumenela, a strah se rastvarao. Prvi put posle više dana osetila se ponovo živo. Otkako su se ponovo sreli, Nikola i ona su bili u kontaktu svake nedelje. Mejlovi, telefonski pozivi, pa čak i rukom pisana pisma. Pisma koja je čitala iznova i iznova, i na koja je odgovarala. Pisma koja je spaljivala pre nego što bi ih iko našao.

Zabacila je glavu dok je on usnama pritiskao jamicu na dnu njenog vrata. Obuhvatio ju je šakama, a zatim palčevima počeo da masira zgrčene mišiće njenih ramena.

„Šta je ovo”, upitao je dok je podizao lančić na njenom vratu.

Ela je obavila ruku oko medaljona. Još nije mogla da priča o tome. Previše joj je značio. Posebno sada.

„Medaljon jedne svetice.”

„Da sam znao da nosiš tako nešto, predstavio bih se kao Sveti Nikola.”

„Je li?” Smešila se dok joj je ljubio vrat. „Mada, spavanje s njim bi me stavilo na crnu listu nevaljalih do kraja večnosti.”

„To je moja lista. Ja ću o tome odlučivati.” Spustio je bretelu njene spavačice s ramena i vrhovima prstiju pratio голу liniju kože. Telo joj je zadrhtalo od zadovoljstva na dodir njegove kože ogrubele od rada.

„Tako si lepa u belom.” Nikola joj je prošaputao reči u uho dok je rukom klizio niz njena leđa milujući svilu spavačice.

Ela nije rekla ništa. Spavačicu u beloj boji kupila je samo za Gezimovu godišnjicu, proslavu koja se nikada neće dogoditi.

Pustila je medaljon i on je ponovo pao na njenu kožu. Zagrlila je Nikolu oko ramena, pritisnula dojke uz njegova prsa. On je nosio običnu crnu majicu i radničke farmerke; ona svilenu spavačicu. On je ceo dan radio u vinogradu i došao k njoj s blatom na čizmama. Ona je tugovala celu sedmicu i došla mu je sa žalošću u srcu.

„Želim da provedem celu noć u tebi”, promrmljao je uz njen vrat.

Izvukla se iz zagrljaja, ali samo da bi ga uhvatila za ruku.

„Hajdemo gore”, rekla je. „Spavaćemo kad budemo mrtvi.”

Povela ga je uz stepenice do sobe. Pustio joj je ruku da bi se pobrinuo za vatru koja je jenjavala. Prvo ju je nahranio papirom, zatim grančicama, a onda je bacio cepanicu. Soba se zagrejala i zasijala crvenim sjajem od toplote i svetlosti vatre.

„Vešt si s vatrom”, prokomentarisala je Ela. „Imaš li kamin kod kuće?”

„Dva”, rekao je s blagim smeškom. Svojski je pojačao svoj sremački naglasak. Ela je zagrizla unutrašnjost usne da se ne nasmeje. Zнала je da se Nikola skoro doselio u Srem, a i pre toga je često posećivao Srbiju: dovoljno dugo da nauči srpski. Njegov naglasak bio je skoro neprimetan. Ipak, i dalje je bio tu, ali nipošto toliko namerno teatralan kao Filipov. Pa ipak, s vremena na vreme, Nikolin

francuski naglasak bi izbio na površinu. „Trebalo bi da dođeš kod mene na imanje. Voleo bih da vidiš moju kuću.”

Odbila je sve pozive da dođe kod njega i umesto toga su se sastajali na neutralnim lokacijama – Karlovci, Indija. Znala je da će se, jednom kada budu sami u njegovoj ili njenoj kući, ovo dogoditi. I tako je i bilo.

„Ako dođem kod tebe, hoćeš li me terati da radim”, upitala je dok je prilazila da mu stane uz rame. Vatra je pucketala, a užareni komadić pepela pao joj je blizu stopala. Nikola ga je sklonio golom rukom.

„Svi rade na imanju 'Rozaneli'.”

„Još uvek ne mogu da verujem da se time baviš.”

„Zašto ne”, osmehnuo joj se.

„Filip ne prlja ruke. Barem ne u bukvalnom smislu.”

„Misliš da ga je sramota što sam vinogradar?”

„Ti praviš vino. On pije vino. Sigurno je ponosan na tebe.”

Priznao on to ili ne, Filip se zaljubio u ideju da bude Nikolin otac. „Moj sin, vinar”, govorio bi ponekad, a Ela bi mu videla ponos u očima. Srce joj se slamalo što Nikola još uvek nije osetio nimalo ponosa što mu je Filip otac.

„A ti?” Nikola ju je pogledao s mesta gde je klečao na podu. „Jesi li ti ponosna na mene?”

„Da li je to važno?”

„Važnije mi je da si ti ponosna na mene nego on.”

Pomilovala ga je po licu nadlanicom. Blaga brada na njegovom podbratku grebala joj je kožu. Jednom ga je pitala šta traži u ženama deset, petnaest, dvadeset godina starijim. Majčinsku figuru? Učiteljicu? „Svoju 'rozanelu’”, odgovorio je jednom, misleći na ime najprodavanijeg širaza svoje vinarije, „jednu ženu koja je sve žene.”

„Jesam, moj Nikola. Ponosna sam na tebe.”

Utonuli su jedno u drugo pogledima. Kapci su bili zatvoreni. Samo je vatra grejala i osvetljavala sobu. Napolju su vetar i kiša lili

i zavijali tako divlje da je zamišljala da su svi, osim nje i Nikole, zbrisani s lica zemlje. Samo su njih dvoje ostali, jedini preživeli.

Nikola se podigao na kolena, stavio ruke na njen struk i poljubio joj stomak kroz tkaninu spavačice. Polako je kliznuo rukama niz zadnju stranu butina i uhvatio je za članke. Ela mu je zašuškala prstima kroz kosu dok joj je ljubio nagu butinu koja je virila iz proreza na spavaćici. Ponovo je prešao rukama uz njene noge. Sve što je radio, svaki dodir, palio joj je živce i zatezao stomak. Palčevima je razdvojio prorez spavačice. Ela se privila i uhvatila za stub kreveta iza sebe dok joj je Nikola utiskivao poljubac na prevoju između bedara. Sama od sebe izdigla je kukove dok je Nikola tražio njen klitoris jezikom.

„Šta je ovo”, upitao je, golicajući malu metalnu alkicu koju je pronašao.

„Prsten na klitorisu.”

Nikola je podigao obrvu.

„Igraću se s tim kasnije.”

„Možeš i sada.”

Raširila je noge, a on je gurnuo jedan prst između vlažnih usmina i ušao. Utrljao je vrh prsta u meko udubljenje koje je tamo pronašao i nežno kružio.

Dražio ju je jezikom, a onda je ozbiljno počeo da sisa njen klitoris. Naslonila se na podnožje kreveta iza sebe da se umiri. Soba je bila ispunjena opojnim mirisom dima. Toplota vatre raspirivala je njenu unutrašnju vrelinu. Čula je Nikoline isprekidane uzdahe dok ju je lizao i ljubio. Okrenuo je šaku i ugurao drugi prst u nju. Raširio je prste, otvarajući je za sebe. Za nju je ovo bilo previše. Nije više mogla da čeka.

„Stani”, naredila je. Nikola je poslušao i oslonio se na ruke. Uхватила je tkaninu njegove majice, a on je podigao ruke. Otkopčao je farmerke dok je ona bacala njegovu majicu na pod. Ispod odeće krili su se čvrsti mišići – mišići koje je zaradio radeći u vinogradu, a ne u

teretani. Ustao je snažno i privukao je uz sebe. Osetila je nabrekliu uz stomak. Podigla je nogu i obavila je oko njegovih leđa, otvarajući mu se. Vrh je lako ušao i Nikola ju je podigao, pa spustio na sebe, nabijajući je. Bili su na samo par koraka od kreveta; odneo ju je i položio na leđa preko bordo prekrivača.

Pokrio je njeno telo svojim i ušao u nju sporim, čulnim nalemom od kog joj je blaženstvo preplavilo leđa sve do prstiju. Izvukao se do vrha i kliznuo nazad; njena vlažna toplina nije pružala otpor. Pokazivao je potpunu kontrolu nad svojom žudnjom dok se kretao u njoj, napredujući, povlačeći se, izvodeći drevne korake ovog iskonskog plesa s moćnom muškom gracioznošću. Kao da mu se nigde ne žuri, kao da namerava da ostane u njoj celu noć. Dlanove je spustila niz njegov torzo i ostavila ih na krstima. Osećala je kako mu se napeti mišići grče dok mu se leđa savijaju pri svakom ulasku i izvijaju pri svakom povlačenju.

Sa svakim potiskom, Ela je podizala kukove da ga dočeka. Koren njegovog penisa dodirivao joj je klitoris, a ona je podizala glavu da ljubi i grize njegova ramena. Vlažnost je curila iz nje, oblivajući joj unutrašnju stranu butina. Podigla je kolena da mu se još više otvori. Udahnula je i u sebe uvukla njegov miris – topao i živ, kao proleće koje je okruživalo šumu.

Podvukao je šaku među njih. Zadrhtala je pod njim, glava joj je klonula na postelju dok je palcem uhvatio nabubrela klitoris između prstiju i mazio ga. Snažno je ušao, a Ela je zajecala dok su joj se unutrašnji mišići stezali oko njega.

Svet je zanemio. Prestala je da čuje oluju, pucketanje kamina, škripu kreveta. Sve što je čula bilo je tiho metalno zveckanje Nikolinog kaiša, njegovi hrapavi udasi i zvuk svoje vlažnosti.

Sve u njoj se zateglo dok se Nikola svom težinom oslanjao na nju i svršio, drhteći. Izvukao se i ljubio putanju niz njene grudi i stomak, pa zaronio glavom među bedra i ponovo joj jezikom našao klitoris. Leđa su joj se ukrutila, stomak zatreprio, udahnula je i zaboravila da

izdahne. Gurnuo je prste u nju, preplavljen, i poslao je preko ivice. Svaki mišić u njoj se silovito stezao. Toliko dugo nije vodila ljubav da je imala osećaj kao da doživljava deset orgazama istovremeno.

Nikolino seme se izlilo iz nje na krevet. Ela ga je obgrlila dok se opuštao na njoj, obasipajući joj vrat i ramena poljupcima.

„Hvala ti”, rekla je. „Ovo mi je trebalo.”

„I meni. Trebalo mi je mesecima.”

Poljubio ju je dugo i duboko u usta pre nego što se podigao.

Otpuzao je s kreveta i zgrabio majicu s poda. Gledala ga je kako se sabira. Uvek je volela taj deo: gledanje muškarca kako se oblači posle seksa. Volela je rutinski način na koji je Nikola navukao majicu, kao da mu nikad nije palo na pamet da bi ga mogla posmatrati i uživati u prizoru.

„Gde ćeš?”

„Treba da probaš moje vino. Hoćeš?”

„Nikola, da si svršio u čašu, popila bih.”

Postideo se od iznenađenja, pa se osmehnuo. Da li je stvarno naterala Filipovog sina da pocrveni?

„Tu berbu ćemo sačuvati za kasnije.” Sa širokim osmehom, ostavio ju je samu u spavaćoj sobi.

Polako se podigla. Toliko je snažno svršila da su joj čak i ruke drhtale. Da li je to bilo od seksa? Moguće. Uz to, nije ništa jela ceo dan. Oprala se u kupatilu i zatekla Nikolu dole u kuhinji kako otvara bocu. Pružio joj je čašu, a ona ju je podigla ka usnama. Imalo je sladak, prodoran miris, gust i opojan, a kada ga je popila, osetila je njegovu jačinu. Muževno vino, baš kao i njegov tvorac.

„*Parfait*”, uzdahnula je dok je spuštala čašu. „Ali od ovoga ću se napiti za još dva gutljaja ako nešto ne pojedem.”

„Sedi”, rekao je i pokazao na veliku, pohabanu fotelju pored kamina. „Ako ti je po volji.”

Nasmejala se njegovom kavaljerstvu i viteškom tonu.

„Po volji mi je”, rekla je, sedajući i privlačeći noge na grudi. Sada se osećala opušteno, mekih udova i iscrpljeno. Skoro da je mogla da zaboravi na kutiju na polici kamina. Skoro. Ali ne sasvim.

„Šta je bilo”, upitao je Nikola.

„Ništa. Samo razmišljam u koliki sam se belaj uvalila što sam spavala s tobom.”

„Belaj?”

„S Filipom.”

„Je l’ to njegova stvar?” Po njegovom tonu, Ela je mogla da zaključiti da Nikola nema nameru da Filipu išta kaže o večerašnjoj noći.

„Ti si njegov sin. Postaraće se da to bude njegova stvar.”

Nikola joj je doneo tanjir sa sirom, keksom i grožđem.

„Ne brini”, rekao je. „Ako bude ljut, reći ćemo mu da sam te iskoristio dok si bila u žalosti.”

„O, dobra ideja. Možda bi i poverovao, osim onog dela gde si ti iskoristio mene.” Uzela je tanjir od njega i stavila ga na svoje koleno. „Ipak on mene odlično poznaje.”

„Ja sam odabrao da budem s tobom”, rekao je Nikola. „Moj izbor, moje posledice. Ne tvoje.”

„Oui, monsieur. Merci beaucoup”, rekla je svojim najzavodljivijim francuskim.

„Znaš da govorim srpski”, podsetio ju je dok je uzimao grozd s njenog tanjira.

„Znam”, rekla je. „Ali i ja govorim francuski. Zahvali svom ocu na toj veštini.”

„Naterao te je da ga naučiš?”

„On i Gezim su stalno pričali na francuskom dok sam ja stajala kao tele i nisam razumela ni reč. Morala sam da ga naučim da bih znala šta govore o meni.”

Nikola je seo na pod ispred nje, sklopivši ruke oko kolena. Izgledao je mlado, ali i dalje neporecivo snažno i muževno. U slabom

svetlu vatre videla je vene na njegovim podlakticama i svetlu prašinu tamnih dlačica na koži.

„Kako si upoznala Filipa”, upitao je između dva gutljaja vina.

„Kako sam upoznala Filipa? To je škakljivo pitanje. Jesi li siguran da želiš da znaš odgovor?”

„Pitao sam.” Slegnuo je ramenima i u tom trenutku, u tom sleganju, videla je baš Filipa. Tako prezrivo. Tako francuski. Tako... filipovski.

„Zašto želiš da znaš?”

„Ja njega uopšte ne razumem”, priznao je Nikola, i u očima mu zatreperi žal – onaj koji je u njoj živio ovih dana. Savila je prst i Nikola se približio dovoljno blizu da joj poljubi koleno i nasloni bradu na butinu.

„On je težak čovek za ljubav, a veoma lak za obožavanje. Ali skoro ga je nemoguće razumeti”, rekla je, milujući ga po potiljku.

„Ali ti ga razumeš.”

„Razumem. Ali on i ja... Isti smo po mnogo čemu.”

„Želim da ga upoznam. A tebe želim da upoznam još više.”

„Nažalost, ne postoji način da ti ispričam priču o Filipu i meni a da ti ne ispričam priču o Gezimu i meni”, rekla je. „To je sve jedna priča, nas troje.”

„Hoće li boleti da pričaš o tome?”

„Hoće”, rekla je. „Ali malo bola me nikad nije zaustavilo.”

„Hoćeš li mi ispričati”, upitao je Nikola. Uzeo je njenu ruku u svoju, preplićući im prste. Pogledala je u njihove spojene ruke – njegova preplanula, žuljevita šaka činila je da njeni bleđi, tananiji prsti izgledaju sićušno. Trenutak ranije ležao je između njenih butina, a tek sada su se prvi put držali za ruke. Onog dana kada su se upoznali rekla mu je ko je on. Možda je bilo vreme da mu kaže ko je ona.

„U redu, onda, vreme je za priču. Ali ću da ti je naplatim. Mene plaćaju za priče.”

„Platiću ti u orgazmima.”

„Dogovoreno”, rekla je, pa se oboje nasmejaše. Bože, kako je dobar osećaj! Pre nekoliko dana bi se kladila da se više nikada neće nasmejati. Okrenuo je njen dlan i senzualno kružio palcem po sredini.

„Pošto smo u bajci, u šumi, a napolju tutnje gromovi – neka ovo bude bajka”, rekla je.

„Volim bajke.”

„Svideće ti se i ova. Počinje šapatom, a završava praskom.”

„Je l’ to prava bajka? Ima li u njoj veštica i vila”, zadirkirao ju je.

„Ima... na svoj način.”

„A kraljeva?”

„Obavezno”, rekla je. „Jedan kralj. Jedna kraljica.”

„Šta još?”

„A pa čućeš, strpljenja”, rekla je. „Spreman?”

Nikola je poljubio vrhove Elinih prstiju.

„Spreman”, izgovorio je i zadržao pogled na njenom licu, žar mu je titrao u zenicama. Nije mogla da pojmi kako se našla u ovom trenutku; činilo se da se sve svelo na njihovo disanje i šapat kiše po krovu. Tek pre koji sat pomislila je na njega, usput i bez očekivanja, a onda – pojavio se zajedno s grmljavinom, tražeći zaklon, kao da kuca na nju, ne na vrata. Prozor je zadrhtao pod naletom vetra, blesak svetlosti presekao mu je obrise, a njihovi prsti su se instinktivno stegli jače. Vazduh je mirisao na mokru zemlju i nešto nalik obećanju, na neizgovorenu želju koja je zazvonila baš kada je trebalo. Ko zna kakva će se čudesa te noći ocrtati, kakve će nevidljive niti zaplesti njih dvoje!

„Sve bajke počinju i završavaju se na isti način”, rekla je.

Udahnula je duboko i počela.

„Nekada davno živio je...” Zastala je i pustila da je nož tuge ponovo ubode pod rebra. Primila je bol, prodisala kroz njega i ispustila ga.

„Nekada davno živio je... jedan sveštenik.”

Poglavlje 3

Jelena

Ili umire, ili doživljava orgazam. Nije baš mogla da razlikuje.

„Je li nešto smešno, Jelena”, zahtevala je profesorka.

Ela je podigla pogled i zagledala se u profesorkino čelo. Bezbednije je nego da je gleda u oči.

„Nije. Ja... Ovo je sjajna freska”, rekla je, pokazujući na sliku na platnu projektora, u čelu učionice gde se održavala veronauka. „Je l' ona tu sad... ono... umire? Ili... nešto drugo?”

„Ne umire”, reče profesorka s osmehom. „Mada razumem zašto bi pomislila da se radi o smrti.”

Profesorka se okrenula nazad ka slici Svete Marije Egipćanke – sasušeno telo, zatvorene oči, glava zabačena, ruke podignute u molitvi. Svakog petka u gimnaziji „Sveti Sava” bio je dan za upoznavanje svetaca.

„Ovo je Sveta Marija Egipćanka”, reče profesorka. „Bila je velika pokajnica i – u jeziku Crkve – mistik. Može li neko da mi kaže šta je mistik? Janko?”

Pokazala je na Janka u prvom redu.

„Ovaj...”, započeo je. „Mistik je neko ko je imao mistično iskustvo?”

Ela je prevrnula očima. Zar nije znao da se reč ne definiše istom tom rečju?

„Blizu”, reče profesorka. „Kroz našu hrišćansku tradiciju, sveštenstvo je delovalo kao posrednik između vernika i Boga. Mistici su one retke duše koje se povezuju s Bogom na dubok način, bez posrednika. U slučaju Svete Marije, došao joj je anđeo Gospodnji. Hajde da pročitamo njene reči o tome. Strana sto devedeset i osma.”

Okrenuše svi stranicu, a Jelena na vrhu pročita:

Videh anđela blizu sebe, s leve strane, u telesnom obliku. U ovom viđenju Gospodu beše ugodno da ga vidim takvog. Nije bio visok, već nizak, čudesno lep, lica koje je sijalo kao da je jedan od najviših anđela, kao da je sav od vatre. Videh u rukama njegovim dugo zlatno koplje, a na vrhu gvozdenog šiljka kao da beše malo vatre. I kao oganj side blagodat u moje srce i spali sve što je bilo mračno u meni; osetih slast neiskazanu i stajahu mi suze kao reka, i kao da mi neko žigom vrućim utisnu ime Gospodnje. Pomislih da mi ga je nekoliko puta zario u srce, i da je prodirao sve do moje utrobe.

„Kao što vidite”, reče profesorka, „Sveta Marija Egipćanka je htela da opiše iznenadnu, duboku bliskost s Bogom koju je doživela kada joj je anđeo prišao i probo je strelom. I, Jelena? Izgleda da ti je opet nešto smešno. Bi li podelila s odeljenjem šta je toliko duhovito?”

Ela je osetila kako su sve oči u razredu uprte u nju. Zaista je želela da profesorka prestane da je proziva. Možda bi naučila lekciju ako bi joj rekla istinu.

„Ništa”, reče Ela. „Osim što Sveta Marija doživljava orgazam.”

„Molim?” Profesorka je zvučala skandalizovano.

„Ma dajte. Zabačena glava, oči zatvorene, a usta širom otvorena. I piše ‘gvozdeni šiljak’, ‘zario u srce’, ‘slast neiskazana’, anđeo joj zabada vrući žig i ona je sva u vatri. Ozbiljno, prodiranje do utrobe? Hoću i ja da se prijavim. Ako se to dobija kao svetica, odmah počinjem da se kajem.”

Ceo razred je prasnuo u gromoglasan smeh. Jedino profesorka nije delovala zabavljeno.

„Jelena...” Profesorka ništa više nije izgovorila.

„Znam, znam.” Ela je pokupila knjige i uputila se ka kancelariji direktora škole.

Opet.

Srećom, direktor danas nije imao vremena za teološku raspravu. Rekao joj je da prestane da priča o orgazmima na časovima veronauke, a ona je obećala da će ubuduće svoje komentare zadržati za sebe. Samo joj je jednom zapretio ukorom i izbacivanjem iz škole pre nego što ju je pustio. Nakon što je pokupila knjige, Ela je izašla iz škole i krenula kući.

Dok je skretala iza ugla, osetila je nešto iza sebe. Pogledala je unazad i krajičkom oka ugledala automobil. Ignorišući ga, nastavila je da hoda. Automobil ju je pratio i vozio dovoljno sporo da ostane iza nje.

Konačno, vozač se zaustavio i spustio prozor.

„Izgubio sam kućence”, rekao je čovek u kolima. „Hoćeš li da mi pomogneš da ga nađem?”

„E, jok”, rekla je, sevajući pogledom ka skoro zgodnom čoveku za volanom. „Videla sam taj klip.”

„A hoćeš li onda da mi pomogneš da razradim ovaj 'porše'?”

„O, još kako, da!”

Ela je otrčala do suvozačeve strane, bacila se u kola i skočila vozaču u naručje.

„Tata, šta ti radiš ovde?” Čvrsto se priljubila uz njega i poljubila ga u obraz.

„Nisam odavno video svoju devojčicu. Mislio sam da bi htela da pođeš sa mnom na probnu vožnju.”

Zalupila je vrata za sobom.

„Onda, vozimo.”

Njen otac je ubacio u brzinu i pojurio niz ulicu. S njim za volanom, „porše” se provlačio kroz uske gradske ulice gipkom brzinom geparda. Sama je vezala pojas bez ičijeg podsećanja. Čim bi izašli na

auto-put, otac bi turirao motor i vijugao između traka. Znao je gde vrebaju patrola i uvek je imao radar-detektor sa sobom.

„Obožavam ga.” Ela je protrljala ruke o instrument-tablu.

„Prava koža.”

„Odakle ti?”

„Pozajmio od prijatelja.”

„Mogu ja da vozim?”

„Imaš vozačku?”

Ela ga je ošinula pogledom.

„Tata.”

„Dobro.”

Skrenuo je ka izlazu i zamenili su mesta na parkingu benzinske pumpe.

„Sad polako”, upozorio ju je dok je ubacivala u brzinu. „Osetljiv je kao pero. Ni spejsšatl ne ubrzava ovako brzo.”

„To je zato što spejsšatl nema motor u dupetu.”

Ela je pritisla gas i nagazila. Gravitacija se upoznala s njenim telom, ali su njen stomak i ona ignorisali pritisak i nisu popuštali. Njen otac je bio dobar. Ona je bila bolja. On je upravljao automobilom kao reli vozač. Sve na snagu i brzinu. Ona je vozila kao vozač Formule 1 – čista ženska prefinjenost i elegancija. „Poršei” su tu prefinjenost i zahtevali. Motor mu je pozadi, a ne napred, i mnogi novi vlasnici su slupali svoje mezimce na putu kući iz salona jer nisu znali kako da se nose sa zadnjim motorom.

Skrenula je na izlaz i uskoro su jurili živopisnim dvosmernim putem brzinom od sto osamdeset na sat.

Njen otac je sedeo zavaljen, izgledajući potpuno opušteno čak i dok je drveće proletalo pored njih kao smeđa mrlja.

„Drži mirno. Nemoj da pumpaš gas.”

„Ne pumpam. Pritiskam. Obožavam ovaj auto.”

„Nisam te odvukao od nekih obaveza, je li”, upitao je otac.

„Ma jok. Samo od vrućeg dejta s jednim izuzetno religioznim, mnogo starijim tipom.”

„Treba li nekog da odrobijam?”

„Opušteno, već je mrtav. Moram da pišem sastav o Isusu.”

„Dobro, s Isusom možeš da izlaziš. Ali ni s kim drugim.”

„On je otprilike jedini tip kog znam a da me ne nervira non-stop”, rekla je.

„Nikad nećeš naći dečka s takvim stavom, tako da... zadrži taj stav.”

„Neću dečka. Svi likovi u školi su smorovi i kreteni.”

„Drago mi je što čujem da još ne moram da vadim pušku. Lepo mi zvuči ideja da nemaš dečka. Nikad.”

„Ne brini. Nema momaka za mene.”

„A devojke?” Uputio joj je prodoran pogled u stilu „ima li nešto što treba da mi kažeš”.

Odmahnula je glavom.

„Ni devojke.”

„Hvala Bogu.”

„Hoću muškarca.”

„Gde mi je puška?”

„Evo je.”

Ela je turirala motor.

„Mama je rekla da ne smem da izlazim. Uopšte, mislim. Nije mi rekla do koje godine.”

„Znaš majku. Ne želi da upadneš u nevolju kao ona.”

„Misliš, da zakačim sa sedamnaest? A čija je to krivica?”

„Ela, umukni i vozi.”

„Izvini, tata.”

Začutala je i koncentrisala se na krivine pred sobom. Na ovim sporednim putevima mogle su da iskoče niotkuda, ali to je i činilo vožnju toliko uzbudljivom. Proletanje kroz krivine, suočavanje s

nepoznatim, gledanje smrti u oči. Bilo je baš kao u gimnaziji, samo što ovo ume da bude zabavno.

Dok su vozili sve dublje u nedodiju, Ela je primetila da je otac proučava.

„Šta je”, upitala je. „Nešto nije u redu?”

„Ličiš na svoju majku.”

„Hoćeš da te izbacim ovde?” Pokazala je na prostranstvo ništavila oko njih.

„Tvoja majka je veoma lepa žena.”

„Ona je veoma luda žena koja i mene tera u ludilo. Jesam li pomenula da je luda?”

„Šta to radi ovih dana pa ti ide na živce?”

„Otac Grigorije, naš paroh, nešto je bolestan. Mama ga je obožavala, pa je baš potresena.”

„Jesi li ga ti obožavala?”

„Zvao me je Jelena, a ne Ela.”

Ela je usporila auto dok se približavala kući.

„Imam domaći”, rekla je. „Trebalo bi da idem kući.”

„Nema problema. Drago mi je što sam video svoju devojčicu.”

„Fuj. Nemoj tako da me zoveš.”

Njen otac se nasmejao i promrsio joj kosu. Možda bi mogla da slupa auto tako da udari samo njegovu stranu...

„Izvini, mala. Prebrzo odrastaš.”

„Znaš da punim osamnaest za manje od tri nedelje.”

„Bože, osećam se matoro.” Teško je izdahnuo. On uopšte nije bio star – imao je tek trideset sedam. Izgledao bi i mlađe da ne živi tako burno. Previše je pio, radio stvari koje nije trebalo, družio se s lošim, pogrešnim ljudima. Ali je bar nije terao u crkvu niti da radi domaći, za razliku od majke, tako da je znala s kojim roditeljem radije provodi vreme.

„Jedva čekam da odrastem. Veruj mi, brojim minute do rođendana. Samo da dobijem vozačku dozvolu...”

Ela se nacerila pri pomisli da će konačno moći da se vozi do grada, gde god poželi, a pogotovo daleko od svoje mame, svoje kuće i svog života.

„Ela?”

„Šta?”

„Znaš da ne mogu da ti kupim auto, jelda? A ne može ni mama.”

Stomak joj se zavezao u čvor.

„Tata, obećao si mi pre dve godine...”

„Pre dve godine sam imao mnogo više para nego sad.”

„Šta se desilo?”

„Život je skup. Pos'o ne ide.”

„Pos'o ne ide”, ponovila je. „Misliš, krađa kola i prepakivanje delova? I to je pogodila kriza, je l'?”

„Dugačak jezik imaš, znaš”, rekao je, a sva nežnost mu je nestala iz glasa.

„Ako nisi nameravao da mi kupiš kola, nije trebalo ništa ni da mi obećavaš.”

„Hoćeš da zadržiš ova?”

„Ti si lopov u porodici, ne ja.”

„Možeš li da učutiš na pet jebenih sekundi, molim te?”

Ela se zaustavila jednu ulicu daleko od svoje kuće, gde nije bilo šanse da je majka vidi s ocem.

Ugasila je auto i sedela u tišini.

„Ela... dušo... izvini. Voleo bih da mogu da ti kupim sve što poželíš, ali ne mogu sad. Dugujem neke pare. Moram da ih vratim.”

„Svejedno.”

„Ne budi takva. Znaš da te volim i da bih sve uradio za tebe.”

„Znam”, rekla je iako nije bila sigurna u to. „Moram da idem.”

Otac ju je zgrabio za podlakticu, privukao je i grubo poljubio u obraz.

„Ne ljuti se na svog ćaleta. Trudi se koliko može.”

„Pa onda prenesi ćaletu da nisam ljuta.” Ramena su joj klonula. Srce joj je klonulo. Nade su joj klonule. „Samo bih volela da su stvari drugačije.”

„Da, pa... i ja, klinče.”

Uputila mu je slab osmeh i izašla iz auta.

Zatvorila je vrata za sobom i prošaputala: „Ne zovi me 'Klinče'.”

Dok je hodala poslednjih stotinak metara do svoje kuće, gutala je suze razočaranja. Pre dve godine, na njen šesnaesti rođendan, zakleo joj se svim srcem i dušom da će joj kupiti auto za punoletstvo. I verovala mu je, mada je duboko u sebi znala da ne bi trebalo. Stalno je davao obećanja i nikad ih nije ispunjavao. *Obećavam da ću doći za Božić. Obećavam da ću doći na školsku predstavu. Obećavam da ću naći novi posao da ne brineš za mene.* Obećanja data, nikad ispunjena. Jednog dana će naučiti.

Možda je problem bio u njoj, u njenoj naivnoj potrebi da se drži za slamke spasa koje ne postoje. Možda se nikome na ovom svetu zapravo ne može verovati da će uraditi ono što kaže, jer su reči postale najjeftinija valuta, potrošna roba koja se baca u vetar čim situacija postane iole teška. Samo jednom u životu bi volela da ima nekoga ko dovoljno mari da to što obeća i ispuni, nekoga ko bi stao iza svoje zakletve delima, a ne novim, ljigavim izgovorima koji služe samo da kupe vreme. Bar jednom je želela da je neko tretira kao da je važna, kao da je prioritet, a ne tek usputna obaveza koju treba smiriti i odložiti za neki drugi, bolji dan, koji nikada neće svanuti.

Lep san. Šanse da se to desi bile su otprilike iste kao da je kresne anđeo poput Svete Marije.

Otključala je vrata i ušla u kuhinju. Auto je bio parkiran ispred, ali gde je mama? Njena mama je radila noćnu smenu kao recepcionerka u hotelu, a preko dana je honorarno bila knjigovođa za parohiju i neku građevinsku firmu. Ako nije bila na poslu, ili je spavala, ili je sedela za kuhinjskim stolom s registratorima i digitronom. Ela

je sebi spremila večeru – „plazma” s mlekom – i otišla u dnevnu sobu da jede.

Zatekla je majku u ofucanom bademantilu, sklopčanu na izliza-
nom kauču s dezenom kašmira, kako briše oči.

„Šta je bilo”, upitala je Ela. Majka je protrljala lice maramicom.
„Je l' otac Grigorije umro?”

„Nije”, rekla je majka, sklanjajući pramen crne kose iza uha. „Ali
verovatno se neće vratiti u službu. Ili bar ne uskoro.”

„Žao mi je”, rekla je Ela, sedajući prekrštenih nogu na pod.
Majka joj nikad nije dozvoljavala da jede van kuhinjskog stola, što
nije imalo smisla. Nameštaj je već bio star, pohaban i isflekan. Kao
da će malo keksa i mleka na kauču pogoršati stvari! „I šta sad?”

„Dobili smo novog parohijskog sveštenika u međuvremenu”,
rekla je majka bez ikakvog oduševljenja.

„To je dobro, zar ne?”

„Ne, nije dobro.”

„Zašto?”

„Novi sveštenik je...”

„Šta?”

„On je jeromonah.”

„Šta je to?”

„Jeromonah”, ponovila je majka. „To je monah koji je u isto
vreme i sveštenik. Učen je, kažu, i... moderan.”

„To je loše?”

„Znaš... ja bih radije dobrog i brižnog pastira, nekog ko grli stado;
ne učenjaka koji drži predavanja.”

„Pa”, rekla je Ela uzimajući zalogaj keksa, „možda budeš imala
sreće. Možda ovaj novi sveštenik stvarno voli ovce.”

Majka ju je ošinula pogledom.

„Znam, znam”, rekla je drugi put danas. Pokupila je činiju i knjige
i otišla u svoju sobu. Izgleda da nikom nije prijalo njeno prisustvo.

Dovršila je obrok u sobi i zurila u gomilu domaćih zadataka. Ali kako je uopšte mogla da misli na domaći sa svim sranjima koja su se dešavala? Tata joj neće kupiti auto za rođendan kao što je obećao. Mama doživljava nervni slom zbog novog sveštenika. A ona puni osamnaest za par nedelja i nema dečka, nema para, nema kola ni na vidiku i nema nade da će se išta popraviti – ni sad, ni bilo kad. Stomak je boleo kao da ju je neko udario pesnicom. Glava joj je tutnjala, a grlo istovremeno i svrbelo i grebalo. Nije znala želi li da vrišti ili da plače, ili oba u isto vreme.

Umesto toga, ušla je u kupatilo i zaključala vrata za sobom.

Uključila je figaro i sela na WC šolju dok je čekala da se ugrije.

Pet minuta kasnije, stala je nad lavabo i zavrnila levi rukav. Podigla ga je i udahnula.

Polako. Možeš ti to. Počela je da odbrojava.

Tri.

Dva.

Jedan.

Na „jedan”, pritisnula je vrelu metalnu cev na levi zglob. Zacvilela je dok joj je bol pržio dušu. Podigla je figaro s ruke, a zatim ga ponovo pritisnula. Nakon jedne pune sekunde, odmakla ga je i pustila da padne na pločice.

Disala je plitko, ali nije se borila protiv bola – prihvatila ga je, uživala u njemu, pustila da je podseti da je živa i da ume da oseti sve što poželi. Ima momaka u školi koji bi plakali kao pičkice da su se tako opekli.

Spustila je rukav preko opekotina i isključila uvijač za kosu. Vratila se u svoju sobu i sela na krevet, ruke su joj i dalje podrhtavale. Otvorila je zbirku iz matematike i uzela olovku.

Sada se osećala mnogo bolje.

Poglavlje 4

Jelena

U nedelju ujutru, Ela je odlučila da više nikada neće kročiti u crkvu. Razmišljala je o toj odluci otkad je zatekla majku kako plače u dnevnoj sobi. Ceo život je majka želela da bude monahinja. Sanjala je o danu kada će položiti zavete i obući rizu kao što druge devojke sanjaju o svom venčanju. Ali sa sedamnaest se zaljubila u zgodnog šarmera Vasu i nekoliko meseci kasnije bila je udata i trudna, i to ne tim redosledom.

I evo njene majke, skoro osamnaest godina kasnije – razvedena, radi dva posla i ide u crkvu pet dana u nedelji jer je to jedino što daje smisao njenom životu. Pa, to nije davalo nikakav smisao Elinom životu. Sumnjala je da Bog uopšte postoji. Mislila je da je Pravoslavna crkva glupa što traži da se ljudi rađaju i množe, a onda govori monasima da ne mogu da se žene. Odlučite se, dođavola! Ili ljudi treba da budu plodni i da se množe, ili treba da budu u celibatu i bez dece. Crkva ne može da ima i jedno i drugo. To licemerje joj se gadilo. Pravoslavna crkva je bila jedan veliki biznis i svi su radili za nju.

E sad, kako to reći majci?

Ela se trgnula kad joj je majka zalupala na vrata.

„Šta je”, viknula je dok je zgrabila jastuk i tresnula ga sebi na lice.

„Jelena! Ustaj iz kreveta ovog časa.”

Evo ga. Sad ili nikad. Pripremila se i povikala s više samopouzdanja nego što ga je osećala...

„Ne idem nigde.”

„Šta?”

Ela je podigla jastuk.

„Ne idem na liturgiju.” Naglasila je svaku reč. „Ja sam budista!”

„Jelena, ustaj iz kreveta ovog časa i spremaj se za liturgiju.”

„Ja sam ateista. Spaliće me u ognju čim kročim u crkvu. Za svačije je dobro da se držim podalje od tog mesta.”

Majka je zarežala sebi u bradu.

„Neću da se raspravljam s tobom oko toga.”

„Onda nemoj. Imam ljudska prava i građanske slobode. Ne možeš me naterati da idem u crkvu protiv svoje volje.”

„Sve dok si maloletna, jedeš moj hleb i živiš u mojoj kući, mogu.”

Ela je sela uspravno i pogledala majku u oči. Dosta je bilo šale. Ovog puta je mislila ozbiljno.

„Mama”, rekla je glasom mirnim i razumnim, „ne želim više da igram ovu igru.”

„Crkva nije igra.”

„Nije stvarna.”

Majka isprva nije ništa rekla, ali nije ni otišla. Loš znak. Mama se neće predati. Sad će izvući teško naoružanje – emotivnu manipulaciju i prebacivanje krivice.

„Otac Grigorije se uskoro zvanično penzionise. Neće se vraćati u službu. Danas počinje novi sveštenik. Ako zaposli nekog drugog da vodi crkvene knjige, više nećeš imati parohijsku stipendiju. Treba mi da mi pomogneš da ostavim dobar utisak.”

Ela je slegnula ramenima. „Baš me briga. Ta stipendija se ionako pretvorila u kikiriki. Za ovih nekoliko godina ju je inflacija prepolovila.” Najradije bi se ispisala iz škole. Da ne mora više da se bije u školskom dvorištu. Da ne sluša ismevanja zato što joj je otac bio

u zatvoru. Da je ne zadirkuju zbog grudi koje kao da nisu htele da prestanu da rastu. Da ne dolazi kući skrivajući krvava kolena.

„Jelena, ozbiljna sam.”

„I ja sam ozbiljna. Moraćeš da odustaneš od pokušaja da me pretvoriš u mlađu verziju sebe, minus dete koje nisi htela. Idi sama. U crkvi nema ničega za mene. Nikad nije ni bilo. Ni juče, ni sada, ni sutra. Nikada.”

Ela se bacila nazad u krevet. Znala je da ovo nije kraj te teme, ali možda je pobjeda u bici početak pobjede u ratu. Pokušala je da se natera da ponovo zaspi pokrivši lice jastukom.

Čekala je da čuje majčine korake kako se udaljavaju. Ali umesto škripe poda, čula je šaputanje. Jelena je provirila ispod jastuka. Šteta što je njena majka toliko mrzela muškarce. Tata je bio u pravu. S trideset pet godina je i dalje izgledala mlado i lepo. Barem bi mogla biti lepa da se imalo potrudila. Bez šminke. Nikad ništa nije radila sa svojom kosom. Nosila je široku odeću, sigurno bar tri broja veću. Ela bi možda volela očuha. Bilo bi lepo imati muškarca u kući kome je zaista stalo do nje.

„Mama? Šta to radiš?”

„Molim se Svetoj Noni.” Majčine oči su ostale zatvorene. Stezala je medaljon sa sveticom u ruci.

„Svetoj Noni? Je li bila mučenica ili mistik?”

„Ni jedno ni drugo. Bila je majka.”

„Dobro. Mrzim mučenice.” Glupave device mučenice. Između udaje i ubistva, izabrale su ubistvo. Ona bi izabrala kurac umesto smrti svakog dana. Zašto njoj niko nikad nije nudio takve izbore?

„Bila je udata za neznabošca koji je bio svojeglav. Imao je ljubavnicu i vanbračno dete. Uopšte nije mario za Božje stvari. Ali njegova žena – Nona – bila je hrišćanka i molila se i molila za njega. Molila se svom snagom da njen muž uvidi istinu jevanđelja i preobrati se. Bog joj je uslišio molitvu i s njim je dobila troje dece – i svi su bili sveci. Najstariji sin, Sveti Grigorije Bogoslov jedan je od otaca crkve.”

„Crkva ima oce?”

„Ima.”

„Zašto je onda i dalje tako bolesna? Mora da su baš loši oci.”

Majka je ponovo prestala da priča, prestala da šapuće, prestala da se moli. Ali i dalje nije odlazila.

„Ela...” Majčin ton je sada bio mekši, ljubazniji, razgovoran. Nije dobar znak.

„Šta. Je. Sad. Majko?”

„Marija mi je rekla da je taj novi monah veoma zgodan.”

„Mama, on je sveštenik. To je odvratno.” Ponovo je čvrsto pritisla jastuk na lice.

„I vozi motor.”

Ela je sklonila jastuk.

„Motor?”

„Da.” Majka se osmehnula. „Motor.”

„Kakav? Verovatno neku kršinu kao što voze dostavljači?”

Majka je odmahнула glavom.

„Nešto italijansko.”

„’Vespa’? To su skuteri, ne motori.” Ela se zakikotala na sliku sveštenika u mantiji na leđima malog skutera.

„Ne. Nešto što počinje na ’d’. Du-nešto.”

Eline oči su se raširile.

„’Dukati?’”

„E, taj.”

Znala je za ’dukati’, ali nikad nije videla jedan izbliza. Ubila bi da se provoza jedan krug. Sva ta snaga među butinama. Sva ta sloboda. Šta ne bi dala...

Da li bi je ubilo da ode u crkvu još jedan dan? Još jedan sat? Na još jednu liturgiju? Mogla bi da vidi motor, možda da ga dodirne, pa da opet ode.

„U redu.” Zbacila je pokrivač. „Idem. Ali zbog ’dukatija’, ne zbog Boga.”

Majka je zatvorila vrata za sobom i Ela je ustala iz kreveta. Zgrabivši suknju s poda, uputila se ka kupatilu. Liturgija ili ne, svakako bi morala da ustane. Bešika joj je skoro eksplodirala dok se raspravljala s mamom.

Prislonila je ruku na prozor kupatila i osetila da je staklo sobne temperature. Dobro. Toplo jutro. Neće morati da se zamara s hulahopkama ispod suknje.

Spavanje s mokrom kosom pretvorilo joj je frizuru u ptičje gnezdo. Nikakvo uvijanje ni češljanje je neće ukrotiti. Zgrabila je bočicu zelenog gela za kosu i provukla ga kroz pramenove, ukrotivši divljinu dovoljno da može da je veže u visok konjski rep.

Obula je crne martinke. Pažljivo je nanela debelu liniju crnog ajlajnera oko očiju. Bila je niska i grudi su joj bile prevelike, ali je barem mogla da iznese šminkersku komponentu heroinskog šika.

U spavaćoj sobi je našla najdeblju flanelsku košulju i navukla je preko „Pearl Jam” majice. Preko flanela je obukla zelenu vojničku jaknu.

Uskočila je na zadnje sedište njihovog starog „juga” i majka je započela s lekcijom čim je zatvorila vrata dok je kretala u rikverc iz dvorišta.

„Želim da se javiš novom svešteniku ako budeš imala priliku. Otac Grigoriје mi je dao da vodim knjige jer sam nije mogao da se snađe. Ovaj mlađi sveštenik bi možda želeo da promeni stvari.”

„Javiću se. A onda ću mu ukrasti ’dukati’ i odjahati u zalazak sunca.”

„Njegov šta?”

„Motor. Nema veze.”

„Pokušavam da budem otvorenog uma prema novom svešteniku. Mogla bi bar da mu daš šansu”, rekla je majka.

„Idem, zar ne? Ali samo zbog motora. To sam ti već rekla, jelda?”

Majka je isprekidano uzdahnula.

„Trebalo bi da ideš u crkvu zbog Boga i ni iz kog drugog razloga.”

„Rekla sam ti, mislim da više ne verujem u Boga.”

„Bog je svuda. On je u svima nama. Svi smo stvoreni po njegovom liku.”

„Nisam još srela nikoga ko liči na Boga.”

„Koliko još ljudi treba da prođe kroz tvoj život da bi poruka doprla do tebe? Bog je rekao Avramu da će poštediti Sodomu i Gormoru ako se u gradu nađe deset pravednika. Samo deset.”

Ela je razmislila o tome, o dečacima u školi koji su bili kreteni navučeni na pornjavu, o nastavnicima koji nisu radili ništa osim kažnjavanja, o ocu koji nije mogao da održi obećanje ni da mu život od toga zavisi, o majci koja se anestezirala religijom...

Nije videla Boga ni u jednom od njih. Čak ni u sebi.

„Deset? Mama, kunem se, zadovoljila bih se jednim.”

Kad bi srela jednu jedinu osobu koja deluje sveto, pravedno, ljubazno, poštrovano, pametno i mudro, koja drži svoja obećanja i kojoj je jebeno stalo do nje. Možda bi tada poverovala.

„Samo jednim”, majka je zvučala začuđeno.

„Pa, jedna osoba i malo akcije u stilu Svete Marije i anđela ne bi škodilo.” Jelena se nacerila, a majka je odmahнула glavom s gađenjem.

„Znaš, sve što sam ikada želela je ćerka koja voli Boga, ide u crkvu, poštuje svog sveštenika i možda čak malo poštuje svoju majku. Misliš da je to previše?”

Ela je razmišljala o pitanju čitavu jednu sekundu pre nego što je odgovorila.

„Da.”

Čim je majka ušla na parking Crkve Svetog Spasa, Ela je iskočila iz auta. Mama je mogla da je natera da ide u crkvu, ali nema šanse da sedi do nje.

Ušla je u naos i sela na jevanđelsku stranu – levu stranu crkve gledano ka oltaru. Jedan gostujući sveštenik je davno objasnio razliku između jevanđelske i apostolske strane. To je bio isti sveštenik koji

je sve naučio da se „amin” najbolje prevodi kao „Neka tako bude”. To ju je iznenadilo. Pre njega je uvek mislila da „amin” znači „Aj’ zdravo”.

Njeno uobičajeno mesto je već bilo popunjeno u trenutku kad je stigla. Umesto da sedi ispod svog omiljenog vitraža, morala je da sedne u klupu do prolaza. To je bilo u redu. Odavde će moći bolje da vidi novog sveštenika. A ako joj se ne sviđa njegov izgled, mogla bi „slučajno” da stane na porub njegove odežde. Ups!

Izvukla se iz jakne, uzela molitvenik i okrenula na čitanja za taj dan. Iz ranca je izvukla svoj primerak knjige „Buđenje uspavane lepotice” i gurnula ga između stranica. Čula je neke devojke na času nemačkog kako se kikoću nad primerkom te knjige. Jedna od njih ju je ukrala od starije sestre. „Odvratno, perverzno i bludno”, rekle su. Nisu mogle da veruju da ljudi to stvarno rade. Tako da je Ela, naravno, ukrala primerak iz biblioteke. Sada, na trećem čitanju, još uvek nije shvatila zašto su te devojke iz njenog razreda knjigu nazvale odvratnom i perverznom. Ela se zaljubila u priču o seksualnom ropstvu u bajkovitom svetu kraljeva i kraljica. Još bolje, glavna junakinja – uspavana lepotica – imala je samo sedamnaest godina, kao i ona. Sedamnaest plus onih sto godina što je spavala pod činima. Možda je i Ela bila pod činima a da to nije znala. Možda je zaspala i možda je sve što se dešava san, loš san u kojem je njen otac lopov, a majka želi da nikad nije imala ćerku. Možda će jednog dana doći princ, poljubiti je i voditi ljubav s njom, a ona će se probuditi i otkriti da je sve vreme bila kraljica.

Dok je okretala stranicu, zvana su zazvonila. Zatvorila je knjige i ustala.

Počelo je crkveno pojanje.

Osvrnula se ka vratima naosa i ugledala novog sveštenika.

San se završio. Čini su slomljene.

Ela se probudila.

Poglavlje 5

Jelena

Koraćao je niz naos, iza krstonoše i đakona – muškarac plave kose i božanskog lica kakvo se sreće na ikonama. Gledao je pravo, očiju toliko ozbiljnih i svećanih da je i ona pogledala ka oltaru da vidi da li ga tamo čeka Isus.

Dok je prolazio pored njene klupe, okrenuo je glavu i susreli su im se pogledi u onom kratkom trenu koji je trajao duže od večnosti. Knjiga skrivena unutar molitvenika ispala joj je iz ruke i zalepršala na pod. Nije se sagnula da je podigne. Ležala je tu zaboravljena kao i sve ostalo na ovom svetu. Sve osim ovog čoveka koji se sada penjao stepenicama ka oltaru i stajao pred crkvom.

Ispod okovratnika odežde nazirao se strogi crni rub mantije.

Ovaj čovek, ovaj najlepší čovek kojeg je videla u životu, ovaj čovek koji je bio otelotvorenje svake njene gladi, svake želje i svakog tajnog ponoćnog sna... Ovaj čovek je novi sveštenik?

„O, Bože”, prošaptala je, a nije znala da li se obraća Bogu na nebu ili Bogu pred sobom.

Prekrstila se kad se i ostatak crkve prekrstio. Ostala je da stoji dok su i drugi ostali da stoje.

„U ime Oca, i Sina, i Svetoga Duha”, intonirao je novi sveštenik i zajedno s narodom Ela odgovori:

„Amin.”

Njegov glas, bogat, rezonantan i pun razlio se do zadnjih zidova crkve i vratio se natrag. Reči su je obavile poput zlatne niti, vezujući je za njega. Sa svakom rečju činilo se kao da oltar svetluca jače, kao da se i samo sunce privuklo bliže da ga čuje. Jednom, zimi, čula je na uglu ulice starog violončelistu kako svira za sitniš. Čelo u zimskoj noći usred smrznutog grada – tako mu je zvučao glas.

Sela je kad su svi seli, i dok su joj se kolena spustila i dodirnula klupu ispred sebe, srce joj se vinulo.

Jedna žena je čitala deo iz Starog zaveta.

Jedan čovek je čitao deo iz Novog zaveta.

Sveštenik je čitao deo iz jevanđelja.

Nije čula nijednu reč. Čula je samo muziku. Čak i kad se crkveno pojanje završilo, ona je i dalje čula samo njegovu boju glasa.

Kleknula je kad je crkva kleknula i molila se kad se crkva molila. A kad je došlo vreme za pričešće i prilazak krstu, ponovo je ustala.

Noge je više nisu slušale, a ipak je nepogrešivo koračala ka oltaru. Kao da je nešto vuklo. Ta zlatna vrpca obavila joj je srce i povlačila ga – pa kuda god da vodi, pratiće je. Vodila ju je njemu.

Sa svakim korakom bliže nit se stezala, a ipak, što ju je čvršće vezivala, radost joj je bila veća.

Vizije su joj sevale kroz misli. Lepršanje belih krila. Zapaljena strela. Vitraž pod njenim nogama. Njegove ruke na njenom licu. Njegova usta na njenim ustima. Njegova usta na njenim grudima. Njegova koža na njenoj koži. Njegovo telo u njenom telu. Njegovo srce u njenom srcu u njegovim rukama...

Prišla je. Od đakona je uzela naforu, rekla tiho „amin” na blagoslov, a zatim podigla pogled ka svešteniku i celivala krst koji je držao.

Dok je pomerala ruku, rukav joj se povukao, ogolivši podlakticu i dve crvene opekotine na zglobu. Srela mu je oči i u njima ugledala bljesak nečega što nije umela da prevede u reči. Kao da ju je prepoznao, kao da ju je već negde video i sad pokušavao da se seti

gde. Bila je sigurna da ga nikad ranije nije videla. Da jeste – ne bi ga zaboravila.

Zlatna nit se još čvršće zavezala, ovoga puta u čvor.

„Telo Hristovo, na zdravlje i spasenje”, prošaputao je tiše nego što je rekao bilo kome drugom, tako tiho da se primakla bliže da ga bolje čuje.

„Amin.”

Prsti su im se dodirnuli dok je uzimala naforu, a onda je odlebdela na svoje mesto. Podigla je knjigu s poda, zatvorila je i gurnula u ranac.

Liturgija se završila. Svi su pozvani da idu u miru. Ali Ela nije osećala mir i neće ga osećati dok ne progovori s njim.

S njim? S kim to? Kad je stigla do predvorja crkve, Ela je shvatala da nema pojma kako se novi sveštenik zove. Morala je da sazna. Odmah.

Videla je majku kako šapuće s grupom starijih žena kraj parohijskog doma. Verovatno nadevaju: sveštenik je premlad, neiskusan... prezgodan. Kao da lepote uopšte može biti previše!

„Lep je dan. Idem peške kući”, rekla je majci i hitro se povukla pre nego što je ova stigla da kaže i reč protiv.

Svi vernici su okružili novog sveštenika. A ipak, i dalje ga je videla. Nadvisivao je većinu njih. Mora da je bio visok bar metar devedeset, ako ne i više. Preko mase, pogled mu je sreo njen, kao da ju je tražio u gužvi. Prošaputala je usnama: „Sačekaću te.”

Iskrala se kroz sporedna vrata i posmatrala automobile kako odlaze. Ubrzo na parkingu nije ostalo ništa, osim blistavog crnog motora. Čak i sa suprotne strane parkinga mogla je da razazna njegove linije, hromirane detalje koji su sijali na suncu. Nikad u životu nije videla ništa lepše od čoveka koji je upravo kročio ka njemu. Tiho, gotovo bez zvuka, iskoračila je iz senke i pošla za njim.

Ostavivši odeždu, bio je u crnoj mantiji. Otac Grigorije je obično nosio jednostavnu, iznošenu, bez ičeg „posebnog”. Ali ovaj – ova

mantija bila je krojena bolje, bila je teža, uredna. Delovalo joj je... filmski. Nikad nije videla sveštenika koji izgleda tako... Nije mogla da nađe pravu reč. Elegantno ili otmeno?

Kad je stigao do motora, zastao je, ali se nije okrenuo.

„Pitao sam se gde si nestala”, rekao je, skidajući kacigu s upravljača. Okrenuo se i pogledao je. „Rekla si da ćeš me čekati.”

„Znaš da si budala”, upitala je.

Podigao je obrvu. Ela je zabila ruke u džepove i zagledala ga.

„Jesam?”

Seo je na motor, a ona zakorači ispred prednjeg točka.

„Imaš li predstavu šta ti je to između nogu”, izgovorila je.

„Vrlo sam svestan šta mi je između nogu.” Rekao je bez trunke osmeha. Suzila je oči i prišla bliže, obuhvativši svojim kolenima prednji točak.

„Onda znaš da je to 'dukati 999'.”

„Jelda?”

„I to crni. Nisam ga videla u crnom dosad.” Obišla je krug oko motora. „Imaš li pojma koliko je vredna ova zver?”

„Malo bogatstvo, pretpostavljam.” Vratio je kacigu na upravljač.

„Da, malo. Pa gde ti je brava?”

„Molim?”

„Brava za disk. Ne ostavljaš 'dukati' na parkingu bez brave, osim ako si velika budaletina ili želiš da ti ga ukradu. Šta je od ta dva?”

„Velika budala ili samo budaletina.”

„Znači priznajesh?”

„Ne, ispravljam te. To ti je pleonazam. I nisam znao da je Novi Sad toliko opasan kraj. Treba li da se plašim?” Postavio je pitanje tonom koji je implicirao da zna šta je strah, ali samo u teoriji, ne i u praksi.

„Da ja imam nešto tako vredno, zaključala bih ga.”

Nasmešio joj se.

„Planiram to i da uradim.”

„Dobro. Onda...” Stajala je tu ne znajući šta drugo da kaže. Nekoliko stvari koje su joj pale na pamet bile su predirektne.

„Kako se zoveš?”

„Ela.”

„Skrraćeno od...?”

„Jelena. Jelena Ela Šnajder, milostivo Vam na službi.” Uхватила je krajeve suknje i uputila mu najciničniji naklon. „A ko si ti?”

„Pokušaj ponovo. Malo ljubaznije.”

Lupnula je vrhom čizme o zemlju.

„Pa?”

„Dobro. Kako se zovete, oče?”

Proučavao joj je lice na trenutak i nije odgovorio.

„Zar ne znaš svoje ime?”

„Razmišljam kako da ti odgovorim. U međuvremenu, dozvoli mi da kažem ovo. Zadovoljstvo mi je što smo se konačno upoznali, Jelena.”

Pružio joj je levu ruku da se rukuju. Nije imala kud pa mu je dala svoju levu. Čim je obuhvatio prste, blago je povukao ka sebi. Podigao joj rukav i pogledao opekotine na zglobu.

„Hej, šta to radiš?” Trgnula se pokušavši da izvuče ruku. Nije pustio ni milimetar; držao ju je onom mirnom, nemogućom snagom.

„Imaš dve opekotine drugog stepena na ruci i velike oderotine na kolenima. Hoćeš da mi kažeš kako su nastale?”

„Nije tvoja stvar.”

Sveštenik ju je i dalje fiksirao onim suženim, čeličnosivim očima u kojima nije bilo ni trunke osude, već samo hladne, analitičke radoznalosti. Nije delovao ni najmanje uvređen njenim kočijaškim rečnikom ili naglim ispadom. Naprotiv, mirnoća kojom je podneo tu drskost bila je gotovo iritantna. Pogled mu je klizio s njenog lica nazad na povređeni zglob, ignorišući batrganje kao što bi planina ignorisala povetarac.

„Jelena”, rekao je. „Reci mi ko te je povredio. Odmah mi reci.”

Osetila je snagu njegove volje kao zid koji se pritiska uz nju.

„Ne. Nećeš da mi kažeš ni kako se zoveš.”

„Ako ti kažem ime, hoćeš li mi reći za opekotine?”

Pustio joj je prste polako, gotovo proračunato. Ona je istog trena povukla ruku k sebi, grčevito je pritiskajući uz stomak, kao da time može da poništi vrelinu koja joj je strujala kroz vene ili da sakrije ranjivi zglob od daljeg ispitivanja. Celo telo joj je sitno podrhtavalo što od zaostalog osećaja njegove čvrste, nemoguće šake na njenoj koži, što od besramnog, prodornog načina na koji ju je i dalje proučavao. Nije to bio pogled stranca; bilo je to seciranje, kao da pokušava da pročita svaku njenu misao pre nego što se ona uopšte formira.

Stajala je ćutke i borila se s nagonom da se okrene i pobegne. On je samo čekao, nepomičan, dozvoljavajući tišini da postane teška i gusta između njih. Gledao je u nju onim svojim mirnim intenzitetom sve dok pritisak nije postao prevelik, pa je morala da podigne bradu i prkosno mu uzvрати pogled, prihvatajući prećutnu nagodbu.

„Hoćeš li reći nekome ono što ti kažem?” Nije bila oduševljena idejom da nekome kaže nešto tako privatno, ali iz nekog razloga, razloga koji nije mogla da imenuje, verovala je ovom čoveku, ovom svešteniku.

„Nikome.”

„U redu. Dobro. Hajde. Ime?”

Zavukao je ruku u crnu kožnu torbu na motoru i izvukao knjigu – psaltir na nekom stranom jeziku. Otvorio je pohabane korice na stranici gde je stajalo ime ispisano debelim, crnim mastilom, snažnim, čitkim rukopisom.

Gezim Maljoka.

Posegnula je i vrhom prsta prešla preko slova imena.

„Gezim... Jesam li dobro izgovorila?”

„Kao prava Novosađanka.”

„Kako bi trebalo da izgovorim?”

„Sviđa mi se kako izgovaraš. Ipak, trebalo bi da znaš, to nije ime kojim će me iko ovde zvati. Dobio sam drugo ime kada sam se krstio – Goran Stefanović. U crkvi – otac Goran.”

„Znači, niko ne zna tvoje pravo ime?” To što je u psaltir upisao „Gezim Maljoka” delovalo je kao priznanje da je to istina koju nosi, a „Goran” ime koje trpi.

„Samo ti. A sad kad ga znaš, duguješ mi odgovor na moje pitanje.”

„Nije ništa strašno.”

„Jelena...”

„Zovem se Ela, ne Jelena.”

„Jelena je ime mnogih kraljica, pa ću te tako i zvati. A sada, Jelena, reci mi kako si dobila opekotine na zglobu. Posle prelazimo na kolena.”

„Figaro.”

„Sama si to uradila ili te neko u kući povređuje?”

„Sama.”

„Zašto?”

„Iz zabave.”

„Uživaš da se povređuješ?” Postavio je pitanje bez šoka ili gađenja. U njegovom glasu čula je jedino radoznalost.

Klimnula je.

„Misliš da sam luda?”

„Deluješ mi prilično normalno. Osim odeće.”

„Šta? Grandž ti nije kul?”

„I kosa ti je razlog za brigu.”

„Šta fali mojoj kosi?”

„Pozelenela je.”

„Nije buđava”, rekla je, smejući se njegovom razigranom, glumljenom negodovanju. „To je gel za kosu. Stavila sam zelene pramenove.”

„Koliko imaš godina?”

„Sedamnaest. Ali za par nedelja punim osamnaest.” Osetila je potrebu da doda taj deo. „Mama kaže da si premlad da budeš sveštenik.”

„Imam trideset pet. Ali potrudicu se da vrlo brzo ostarim zbog tvoje mame. Siguran sam da će me služenje u crkvi koju ti posećuješ znatno i ubrzano postariti.”

„Daću sve od sebe.” Široko mu se osmehnula dok se igrala s manžetnama jakne. Opet je upala u onu nespretnu tišinu. Njemu to uopšte nije delovao neprijatno. Činilo se da se sjajno zabavlja gledajući je kako se ona sapliće o sopstvene reči.

„A sad, kolena. Šta se desilo?”

„Pala sam”, rekla je. „Sranja se dešavaju.”

„Ne deluješ mi kao šeprtlja. Možda sam se prevario.”

Stisla je usne. Ona? Šeprtlja?

„Nisam trapava. Nikad. Profesorka fizičkog je rekla da se krećem kao profesionalna plesačica.”

„Pa odakle onda povrede na kolenima?”

„Potukla sam se u školi.”

„Nadam se da ona izgleda gore od tebe.”

„On”, rekla je s ponosom. „On izgleda dobro. Ali i dalje smešno hoda.”

Gezimove oči su se blago raširile.

„Potukla si se s dečakom u školi?” Zvučao je blago užasnuto.

„Nije do mene. Imamo jednu devojk u školi – svi je zovu Si-sojka. Zbog... Pa, znaš već. Plaši se svoje senke i neće da se brani. I taj lik, Toma, bio je odvratn prema njoj u busu, dobacivao je gadosti. Rekla sam mu da začuti. Onda je krenuo da dobacuje meni. Kao: 'Hoću tvoje telo, Ela.' Pa sam rekla da može da ga dobije. I dobio je šta je tražio. Moju nogu. Pravo u jaja. Bilo je... veličanstveno. Kad smo izašli iz busa, gurnuo me je tako jako da sam tresnula na kolena i oderala ih. Ma, šta god! Tipična sreda i tinejdžerska sranja. Gubljenje vremena.”

Nastavio je da zuri u nju. Oči su mu se još više raširile.

„Oče Gorane? Gezime? Ko god da si?” Mahnula je rukom.

„Izvini. Bio sam potpuno prikovan za tvoju priču. Možda sam nakratko upao u neko stanje zanosu.”

„Srećom, sve se desilo van škole, pa niko od nastavnika nije video. Inače bi me direktor razapeo za nauk. Rek'o je: 'Još jednom mi dođi u kancelariju i javno ću te razapeti.' Misliš da se šalio?”

„Da li si zaslužila takvu 'pretnju?”

„Možda. Rekla sam na času veronauke da Sveta Marija Egipćanka nije imala 'mistično iskustvo', nego – realno – orgazam. Nije da nisam dokazala. Rekla je da je videla njegovo 'dugo zlatno koplje' i 'gvozdeni šiljak' i kako ga je 'nekoliko puta zario u srce', pa je 'prodirao skroz do utrobe' i da je osetila 'slast neiskazanu'. Ela je u vazduhu nacrtala navodnike. „To nije mistika. To je opis pornića. Direktor nije cenio moj teološki pristup.”

„Ja cenim tvoju teologiju.”

Otvorila je usta, pa ih zatvorila. Nula reči. Ništa. Nije imala pojma šta da kaže na to.

„Trebalo bi da idem”, rekla je.

„Zašto?”

„Hoćeš da ostanem?”

„Hoću.”

Pogledala ga je sumnjičavo, ispod oka.

„Niko nikad ne želi da ostanem. Znaš, nakon što počnem da pričam.”

„Želim da ostaneš”, rekao je. „I voleo bih da nastaviš da pričaš.”

„Ne prekidam te u partiji tenisa?”

„Tenisa?”

„Svi sveštenici igraju tenis, zar ne?”

„Ja ne igram.”

„A šta igraš?”

„Druge igre.”

Način na koji je izgovorio „igre” naterao joj je prste na nogama da se podviju u martinkama.

„Onda bih te pustila da se vratiš tim drugim igrama.”

„Uradi jednu stvar za mene pre nego što odem.”

„Šta?”

„Pusti kosu.”

Ovog puta nije se ni opirala ni pitala zašto. Samo je izvukla gumicu, pročešljala prste kroz neuredne talase i spustila ruke niz telo.

„Daj mi desnu ruku.”

Pružio je svoju. Uzeo joj je neopečeni zglob među prste. Iz leve šake uzeo joj je gumicu i obavio je oko zgloba.

Gurnuvši dva prsta između gumice i zgloba, podigao ju je visoko i pustio, tako snažno pucnuvši po osetljivoj koži da je poskočila.

„Jebote... To je bolelo. Zašto si to uradio?”

„Ove opekotine će ti mesecima zarastati. Postoje i drugi načini da sebi zadaš bol a da ne ostaju ožiljci. Nauči ih.”

Ela spusti pogled na zglob. Koža je i dalje treperela od žestokog udarca, ali crvenilo je već počelo da bledi.

„Jesi li... Ti si...”

„Tvoje telo je hram, Jelena. Vredi koliko i Sveti sasud. Naučio sam jednu i samo jednu stvar gledajući ženu moga oca: ako već preuređuješ, ili nauči da to radiš kako treba, ili unajmi profesionalca.”

Skinuo je kacigu s guverнала i dao kontakt. Mašina je zagrmela, pa zaprela dubokim, opasnim tonom. Tlo je zavibriralo, a potres se kroz Elina stopala preneo sve do stomaka.

„Ti nisi normalan sveštenik, jelda?”

Uputio joj je osmeh koji ju je pogodio kao šamar i poljubac u usta u isto vreme.

„Bože, nadam se da nisam.”

S tim rečima, stavio je kacigu i petom spustio nogar. Ela je napravila tri ogromna koraka unazad. Odvezao se s parkinga i ostavio je da stoji sama.

Gledala ga je dok nije nestao iz vidokruga. A onda je slušala dok se zvuk motora nije izgubio u tišini.

„Tvoja sam, Gezime”, rekla je nikome do samom Bogu i nije
znala šta time misli. Samo je znala da je to istina.

Šta god da košta – njegova je.

Amin. Amin.

Neka tako bude.